

Kuolema aterioi rauhallisesti ympäristöstään juuri välittämättä, silmät kyllä seurasivat vanhasta tottumuksesta kaikkea näköpiirissä olevaa liikettä. Tämä seutu oli tuttua, ei pitäisi olla mitään välitöntä uhkaa lähetyillä, ja jos jotain outoa ilmaantuisikin, Kuolema kyllä huomaisi sen tarkalla katseellaan, ja joko taistelisi tai pakenisi, tilanteesta riippuen. Jo monet taistelut voittaneena Kuolema oli peloton ja itsevarma, liikkeet olivat petollisen rauhallisia, mutta jos tarve vaatisi, tulisi salamannopea reagointi joka yllättäisi uhkaajan. Kuolema lähti jälleen liikkeelle, edeten rauhallisesti usein kulke- maansa reittiä, ilta alkoi jo hämärtyä, ja lepopaikkaan oli vielä matkaa. Matkalla oli vain yksi kohta joka sai Kuoleman hermostuneeksi, paljon häiritsevää meteliä ja liikettä, liian lähellä jotta sen voisi rauhassa sivuuttaa. Niin myös tälläkin kertaa, ja Kuoleman oli pakko pysähtyä hetkeksi kerää- mään rohkeutta ennenkuin jatkaisi matkaa. Hermot eivät kauaa kestäneet odottelua ja tuota sietämätöntä meteliä, kun vaisto jo pakotti Kuoleman juoksuun vaarasta välittämättä. Mies ajoi lujaa, hän ajoi aina lujaa, kallis uusi auto antoi upeaa voimantun- netta, hän oli kaikkivoipa. "Köyhät kyykkyy ja alta pois" oli hänen mottonsa, suhahtaen hän ohitti kerralla kolme autoa, osin keltaisen viivan alueella. " Ihme kotteroitaa tienpäällä, nylkyttävät vain sallittua nopeutta vaikka kame- roita ja poliiseja ei missään. Sinne jäivät Bemarin takavalvoja katseleen" Mies hymyili jo etukäteen kun ajatteli kuinka työkaverit kuuntelisivat hänen vuodatustaan hyväksyvästi mutisten ja kateelisina. Edessä aukeni pitkä suora, ja miehen kaasujalka painui alemmas, voimakas auto vastasi heti murahtaen, ja sivulla metsä vilisi nopeammin. Auto lähestyi pientä peltoau- keaa noin viisikymmentä metriä sekunnissa, kun äkkiä aukean reunasta er- kani jotain ruskeaa, ja miehen aivot rekisteröivät liikkeen. Kesti noin kaksi sekuntia ennenkuin aivot palasivat työpaikan kahvihuoneesta tähän hetkeen, ja antoivat jalalle käskyn painaa jarrua, mutta se oli aivan liian myöhäistä. Tuona aikana auto liikkui sata metriä, ja kun miehen jalka koski jarrupoljinta oli auto niellyt maantietä vielä neljäkymmentä metriä lisää. Mies ehti tajuta jonkin ison ruskean syöksyvän kohti tuulilasia, ja viimeinen ajatuksen sirpale vilahti sekunnin murto-osassa hänen mielessään "Kuolema" sitten tuli pimeys. Viikon kuluttua, koleana syyspäivänä, poistui mustiin pukeutunut ihmisryhmä kaupungin hautausmaalta. Miehen työkaverit mutisivat leskelle osanottonsa, ja leski kiitteli heitä hiljaisella äänellä, miettien "saisikohan Bemarista vielä jotain, edes varaosina?."